

MARIJIN

Nevtepeno poprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pětdesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrejšje ga z dovoljenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata

LIST

Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 48/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štirižezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

K Mariji.

Marija, če z nebeske slave,
Pogledaš na zemljo,
Če vidiš križe in' težave,
Ki jim podložni smo:
Ne stopi, Mama, skuza Ti voči?
Poznaš srce, ki v žalosti ječi?
Marija, ne zapusti nas,
Poslušni naše prošnje glas!

Minute ne i ne prostora,
Da bi počino si,
Moj den je brūd i noč kak mora
Na sici me tišči;
Naj stopi, Mama, skuza Ti voči!
Odzdrav' srce, ki v žalosti ječi!
To Tvoje ljūbo dete je,
Ki ga je zapustilo vse.

Od vseh zapuščen bežim k Tebi,
Ki moja mati si,
Ar dobro znam, da gor na nebi,
Me ljūbijo šče vsi,
Zato, Marija, vzemi k sebi me,
Te svet preveč mi že odūrjen je.
Marija, ne zapusti me,
Poslušni moje prošnje vse!

Miloslav.

Marijino nasledüvanje.

III.

Vdanost v božo volo je oporoka
(teštament) blažene düše.

Drago moje dete — tak
pravi Marija — či se človeča
vola strinja (gliha) z božov volov,
potom se vse posreči pa vse
dobro ide, či se to ravno ne vidi
tak.

Stvoriteo, ki je stvoro svet,
si je zadržao njegovo vladarstvo,
pa se zvün greha ne zgodi nikaj,
ka ne bi bila boža vola. Bog ma
svoje posebne namene, štere lūdje
ne poznajo, da so pa zevsema

dobri, — zato je potrebno, naj je
tūdi lūdje za dobre držijo, pa je
potrebno, naj za nje zmiróm di-
čimo Boga.

To je najvišiša stopnja ja-
kostnoga i pobožnoga življenja, če
se človek zevsema vda v božo
volo.

Moja žalost je bila večkrat
tak velka pa globoka, liki je
morje, pa sam svoj vsakdenešnji
krūh jela največkrat med skuza-
mi pa sam poleg toga šče pila
bridko vodo.

Moj boži Sin je dovoló, ka
sam dosta mogla spiti s pehara
njegovoga trplenja, nego moja
ponizna vdanost pa požrtovalnost
je meni ravno tak, kak tūdi njemi,
spravila tolažbo pa lejkočo.

Ravno tiste reči, štere je moj
jedinorojeni boži Sin pravo, gda
je krvavi znoj prelevao, sam tūdi
pravila jaz te vseli, gda me je
dosegnola kakša nesreča, — pra-
vila sam:

— Gospodne, ne moja, nego
tvoja vola naj se zgodi!

To moje čüstvo pa boža
vola so mi obdržale düšo v dob-
rom celo življenje, pa so mi v
dnevaj trplenja i težav davale
velko moč, ka sam mogla vse
potrplivo pretrpeti pa stanovitna
ostati.

Drago dete, Bogi nemreš
proti stati, kajkoli kušaš delati, pa
njegove odredbe nigdar ne spre-
meniš, pa nega človeka na sveti,
naj bo kakšteč zmožen pa bogat,
ki bi se mogeo Bogi proti pos-
taviti.

Njegova skrb obsegüje vse,
pa samo on zna, ka je komi na
val, ka je komi na zveličanje, pa
ka trebe človeki, ka si reši düšo.

Ka škodi zlati, či ga v ogen

vržemo? Nikaj. Ešče bole bo
svetel pa več bo vreden!

Ali je na kvar v zemlo po-
sejanomi zrnj, či je zaklačimo, pa
či je odevle sneg v zimi? Ne je!
Zraste, cvelo bo, sad prinese,
lūdje bodo čisto zrnje z veseljom
spravljali v žitnice, pa či se zrnje
semele, ž njih napravljene jedi
slūžijo v hrano ešče tim najpred-
nejšim lūdem.

Drago dete, vdaj se zevsema
božoj voli zato ka se potom vse
dobro konča za tebe.

Nigdar ne nasledüj svoje
vole, zato ka te ta pripela navadno
na slabo pot.

Za tebe je v vsakom pogledi
bolše pa hasnovitejšje, či nasle-
düješ volo božo, kak pa či bi se
Bog ravnao po tvojoj voli. Tvoja
vola najmre največkraji blodi.

Navči se, ka boš Bogi po-
koren, ka ne boš iskao tisto, ka
bi ti šteo, nego tisto, ka žele
Bog. Či boš vsigdar tak delao,
te si lejko preverjeni, ka hodiš
po poti popolnosti.

Či si v stiski, či te žalosti
beteg, či te drūgi zametavlejo, či
sama smrt stoji pred tebov: drži
to za božo volo, vzemi tak, ka
je to vse prišlo od njega, pa boš
potom včasi ležej prenašao vse.

Drago dete, povej mi, či so
te obiskale težave pa stiska, gda
si potom postalo nepotrplivo pa
žalostno? Gda se je zbüdila v
tebi bojazliiva misel, ka ne boš
mogoče prenašati križe pa težave?

Jeli pa ka te, gda si se ne
podvrgeo svetoj božoj voli?

Bolšega nemreš prositi od
Boga pa bolšega zdihaja i molitvi
nemreš poslati k njemi, kak či
boš to proso pa za to molo, naj
se v tebi, pri tebi pa okoli tebe
zgodi vsigdar boža vola.

Po tej poti spoznaš njegovo neskončano modrost, boš molo njegovo nezgovorno zmožnost, boš častio njegovo smilenost, dičo njegovo pravičnost, pa boš v velkoi meri skrbno za sebe pa za svojo dušo.

Či te dosegne kaj takšega, ka ti je ne po volii, pa na koj mrziš, potom včasi moli:

— Gospod! Bog! naj se zgodi tvoja vola! Znam najmre, ka me lübiš, ka mi ščeš zveličati dušo, pa ka kažeš velko smilenost do mene. Naj se ne zgodi meni to, ka znaš, ka je moja vola, nego to včini z menov, dober Bog, ka je Tebi na diko, meni pa na dušno zveličanje Gospodne, nej moja, nego naj bo tvoja vola!

To je najbolša žrtev, š šterov si skrbiš tak v življenji kak tudi v smrti za svojo dušo, či svojo volo žrtvuješ, pa rad mirovno potrpiš pa včiniš vse, ka je Bogi po volii.

Kak se da malo dete od materine roke voditi, — ravno tak zavüpai ti sebe Bogi, ka bo te on vodo pa skrbno za tebe, naj ti teče celo življenje tak, kak je njegova sveta vola.

Ali si moreš misliti vekšo srečo, kak či te vodi tisti, ki nigdar ne blodi, pa ki svoje na najtežavnejših potaj pela v nebesko zveličanje?

Daj se zato z drage vole rad Bogi, vej boš že ednok vido v nebesaj, kak dobro si to včino.

Drago dete, nasledüj Marijo!

„Vä.“

Blagoslov ali prekletstvo.

Blagoslov, če bodete pokorni zapovedam, štere vam zapovedavam, prekletstvo, če odstopite od poti, štero vam kažem; tak je gučao Bog svojemi lüstvi, gda njemi je davao zapovedi. Ravno tak vala to za stariše: Blagoslov ali prekletstvo.

Kak malo kvasa prevzeme vse testo, tak vpliva sakši človek, tudi najvejši siromak, na celo

držbo v štero pride, dobro ali slabo, kak je zgojen. Sveti Kri-zostom pravi: „To je ravno ka spravi celi svet v nered, da ne zgojimo svoje dece dostojno za njuvo dušo, nego samo za njuvo telo i imanje“. — Blaženi Ludvik Granadski pa pravi: „Ne mogoče dobiti bolše reči, s šterimi bi ozdravili pokvarjeno jakost i bi pomogli krščanskim državam, da se dobro razvijajo, kak pa to, če pripravimo, da spoznajo i vsi najbolje skrbijo za to, da dajo svojim sinom in hčeram dobro vzgojo“. Oh, da bi se vsi stariši zavedali, da mate tak velko in važno dužnost, da vzgojite vašo deco dobro i krščansko.

Dnes den se vnoo čüje, da peša jakost, se širi brezvernost. To se pa gotovo ne bode obrnilo na boljše z vsemi napredki i vüčenostmi, postavami i zapovedi nego samo s pravov krščanskov vzgojov. Je nej odvisno od ministrov i uradnikov ali žandarov, da se lepo razvija država, nego od očetov i mater, ki davajo državi državljane. Od njih dobiva država svojo moč; od njih je odvisno, če so države srečne ali pa idejo proti pogini, ali se občine lepo razvijajo ali pa propadajo.

Da sv. cerkev lahko razvija svojo moč ali pa da je zadržana v svojem svetom poslanstvu, to je ne odvisno od papeža ali škofov (püšpekov) ali duhovnikov, nego od starišov, ki davajo sv. cerkvi kotrige.

Vse dobrote te zemle so samo te dobre, če je nücajo dobri lüdje. Če pa ma te v rokah hüdodelnik, postanejo strupeno (zagiftano) orožje zarüšenja i pokončavanja. Dobri ali pa hüdobni lüdje pa se vzklijejo, raztejo in cvetejo samo na družinskoj zemlji, zato je vse odvisno od toga, kakša je družina.

Kak velko je prekletstvo za slabo vzgojo! Kak še takšega, ki je slabo vzgoje vse boji. Deca bežijo pred njim starejši se njemi pa najraj ognejon, spoti. Srmak školnik kelko trpi ž njim, dokeč v šolo hodi. Potem je pa prava

küga za celo ves i okrogolino. Nesrečen je celo življenje posebno pa na smrtno vöro; tedaj preklinja vse posebno pa šče den svojega rojstva. Kakša pa je šče dekla, ki je postala iz božega deteta hlapica šatanova?! Gda se ednok začne pogražati, se pogrozi v najbolje grde grehe i na zadnje pa v pekeo. Oh, kak strašna miseo to za stariše, da so oni krivi te nesreče svoje dece i s tem tudi decine dece, nesreče na duši i teli.

Vekša kaštiga je pa šče za vas, ljubleni stariši, zanemarjena vzgoja. Tü na tom sveti te bodo drügi, posebno pa šče tvoja lastna deca, zaničavali i preklinjali, ti v oči metali, da ste je ne bolše včili i te pred svetom v sramoto spravljali. Žalost se bo polastila vašega srca i obvüpali bodete, ár gda vam bodo vaše roke obnemogle, vas bodo vašo deca püstili brez podpore, i celo vas bodo od sebe sünoli. Bridka bo vašo smrt i nišče nede za vas pretako skuze. To bo kaštiga tü na zemli. Ali kakša bode pa tam? Kak se bodete zagovarjali pred božim sodcom? Kak bodete mogli prenesti vočimetanje vaše dece, ki se bodo zavolo slabe vzgoje pogübili: „Vi ste ne naši stariši, nego vi ste naši morivci“ — „vi ste meni ne dali življenja, nego ste mi ga oropali“.

Nezmerno pa bo plačilo za dobro vzgojo. Jezuš je sam pravo: „Što sprijme ednoga otroka v v mojem imeni mene sprijme“.

Ljubleni stariši, naj vam bo jako pri srci vzgoja, verska vzgoja vaše dece. Pomagajte njim s tem, da jo bodete dobro vzgojili, k srči na tom, šče k veksoj pa na drügom sveti. Stem pa, da ste dobro vzgojili svojo deco, ste že pripomogli k dobroj vzgoji vaših vnükov i vseh potomcov.

Bojan.

Zgled sedemžalosti Marije vleče za sebov.

„Poleg križa Jezušovoga je stala njegova Mati.“ Te kratke

reči svetoga pisma so vsigdar z najvejšov možjov nadigavale stotine pa jezere ljudi na najbolje junaško požrtvovalnost. Stala je mati žalostna poleg križa, se je tužila, zato ka je na sramotnom križi trpo bridke mantre njeni jedinerodjeni Sin, nego ona je zato vdana v božo volo prenašala grozno trpljenje, štero je čutila v svojem srci, pa je nej mrmrala, je nej pravila svojemi Sini: „Stopi z križa!“ Prenašala je vse pa je darovala svojega Sinu nebeskomi Oči, ka bi ga s tem pomirila zavolo grehov celoga sveta, kak to sveti očacije tak lepo pravijo pa včijo.

Edna dovica v Odrini je jedinoga svojega sinu Alipija, čiravno ka s težkim srcem, pa zato li vdana v božo volo, püstila od domi v püstino, kama ga je zvao Bog. Eden pogled na Golgoto njoj je olejšao srce: Marija stoji poleg križa! — Alipij si je sred edne velke püščave napravo: velki steber, poleg pa svojo püščaniško kučico, štera je bila jako prosta. Veter, dešč pa sunce je od vseh krajov melo prosto pot v njo.

Ednok se je spravila mati pa je šla za svojim sinom, ka bi vidla, ka se ž njim godi. Najšla ga je shüjšanoga, tak ka ga je bila samo kost. Bio je pri stebri pa je molo Boga, okoli njega je pa v nogo ljudi bilo, ki so ž njim vred molili. Po molitvi je predgao lüstvi jako lepo od minlivosti sveta. Lüstvo se je vdarjalo po prsaj pa prosilo: „Gospodne Bože, odpüsti nam naše grehe!“

To je mater tak strsnolo, ka si je ona tüdi postavila kučo na ednom drugom kraji püščave, pa je tam delala pokoro do svoje smrti.

Vitez Liladam, voj francoske mornarice, je dao obesiti na svojo bojno ladjo velko zastavo Žalostne Matere Bože, na šteroj zastavi je bilo zapisano: „Jedina naša tolažba za časa stiske i žalosti!“ To je včino zato, naj bi

mornarje, vojaki, gda se njim približavlejo težke vüre: viher, boj itd., gledali na podobo Žalostne Matere Bože, pa od nje zadobili moč pa tolažbo.

„V.“

Zvánje k nebesam.

„Što má vüha za poslušanje, naj poslüša“, veli Gospod. (Mat. 13, 9.) „Z večnov lübeznostjov sem te lübo“ (Jer. 31, 3.) Te tolaživne reče, ka so drugo, kak zvánje k nebesam! Neso povedane samo ednomi, nego vsem. Zakaj vse lüstvo je njegovo stvarjenje, vsi njegova podoba, vsi njegova deca, vsinjegovo posestvo; — zakaj „ti lübiš düše, o Gospod“, veli sv. pismo v knigi modrosti (11, 27).

Ovak ma človek prosto volo; lahko dela dobro i lagoonje; pri njem stoji, si z jákostjov nebesko kraljestvo ali pa z grehom zaslüžiti večno prekletstvo; po svojih deli bo sojen. Nebesa i pekeo sta vsakomi na zbéranje; srednjega mesta večnosti nega. Vice so le prelaz v nebesa. Od nas visi, kakša de naša večnost. Stvorjeni smo brezi naše pomoči, ali zveličati se nemremo brezi našega sodelovanja, vözvévši krščeno deco. Teliko je gvüšno, da smo pozváni vsi k zveličanji. Ar sv. pismo veli: „Bog šče, da bi bili vsi lüdjje zveličani i da bi prišli k spoznanji pravice.“ (1. Tim. 2, 4.) Nišče se naj ne pogübi. Što taji to, opira se sv. pismi i navuki sv. vere, ár podira fundament našega vüpanja. Naše zveličanje je delo takše važnosti, da má po rečah ednoga cerkvenoga vučenjka celo sv. Trojstvo ž njim opraviti; Oča s stvarjenjom. Sin z odküplenjom i sv. Düh s posvečivanjom.

I zaistino, sv. evangelium nam na več kak v sto mestih posvedoči, da je v istini vola boža, da se zveličajo vsi lüdjje, i da spoznajo pravico.

„Ne vola vašega Očo, ki je v nebesah“, veli Gospod, da se teh mali što pogübi. (Mat.

18, 4.)“ Takše resnobne vole je Bog, zveličati človeški rod, da lastivnomi Sini ne prizaneseo, nego ga je dao v smrt za nas, da što koli v njega verje, se ne pogübi, nego ma večno življenje. Bog naimre ne poslao na svet Sina, da bi svet sodo, nego da bi bio svet po njem zveličan. Edinorojeni Sin boži se je ponizo, ár je vzeo na sébe podobo slugo da bi nas svojov krvjov, s svojim trpljenjom i s svojov britkov smrtjov na križi rešo večne smrti. „Eden Bog je“, piše sv. Paveo, „tüdi eden srednik med Bogom i lüdmi, človek Jezuš Kristuš, ki je sam sébé dao v odküplenje za vse.“ (1. Tim. 2, 5.)

Kak je teda mogoče dvojiti od glávne pravice svete vere, da je Bog zaistino lüdi vseh časov, redov i narodov, stvoro za nebésa i pozvao k zveličanji. „Vej mámo smrt Kristušovo, vej mámo krv Kristušovo v rokaj“, pise sv. Avguštin.

„Naj teda nišče ne dvoji, naj nišče ne pravi jaz nebom zveličan. Bog sam, o krščenik, ti je odlübo, da bodes ž njim kralüvao na veke. Znábiti ne verješ? O veri veri, živo veri, da se ti to vresniči, či le ščeš. Več i vékše je to, ka je za tébe včino, kak tisto ka ti je oblübo. Ka je včino za tébe? On je za tébe mro! Ka ti je pa oblübo? Da bos živo pri njem. Menje vervajoče se mi vidi, da je večni Bog mro za tebe, kak pa da bi mertelen človek večno živo. Da se je prvo spunilo, známo gvüšno; ali bos dvojio v drugom?“ Veli sv. Avguštin.

Kapa, či se človek z grehom loči od Boga i sam rad živi v sovráštvi z Bogom, jelije tüdi teda pozváni k večnomi zveličanji?

Odgovor je kratek: Za človeka, ki merje v smrtnom grehi, nega nebes, ár po smrti nega več časa pobolšati se. „Kama drevo spádne, tam obleži.“ (Ekl. 11, 3.) Dokeč pa človek šče živé, dokeč šče má čas delati pokoro, se pobolšati i zmiriti z Bogom, ga Bog šče zmirom zové

v nebésa. Vej on veli: „Neščem smrti grešnika, liki želim, da se povrne s svoje poti i da žive; či bi bili vaši grehi kak škrlát, bodo beli kak sneg.“ (Ec. 33, 11.) Jezus nas to vči v lepoj priliki od zgüblenoga sina, od zgüblene ovce, od najdenoga novca, od vabila na veliko svádbo; z razumljivov rečjov zagotávla, da je prišeo iskat i zveličat, ka je zgüblenoga. Zato je dáo dühovnikom novoga zakona oblást, spokornike grehov odvezati i njim vse odpústiti, i to ne le ednok, ne sedemkrát na den, nego sedemdesétsedemkrat, či je potrebno.

Iz stoga se vidi, da je nišče ne vó zapreti od nebés, túdi najvékši grešnik ne. Ar bože smilenje je preobilno, vnogokrat najvékše gresnike v zadnoj vóri njihovoga življenja išče kak mila mati, i je pozove v srečno večnost.

Marijino prvo veselje.

Božično veselje je Marijino prvo veselje. Glejmo je! Glejmo, čemi se je Marija veselila, da bomo se po njenom zgledi i mi fistomi veselili.

Marija se je 1) veselila, da je prišo Zveličiteo. Mati je ona. Vsi rodovi zemlje so njena deca. I vsi ti rodovi, milijoni i milijoni so skoz štirijezero let kričali z prorokom Izaijom čakajoč Zveličitela: „Ro. ite nebesa od zgoraj i oblaki naj dežújejo Pravičnoga odpre naj se zemlja i obrodí Zveličara“ (Is. 45. 8.) Gda dete kriči za mater i ta je more vtoliti, velika je njena radost. Velika, nepopisljivo velika je bila zato Marijina radost, ar je ne edno dete, nego vse, milijone i milijarde vtolila, potolažila: dala njim je Rešitela, rodila njim je Jezusa.

Marija se je 2) veselila, ar je vidila Boga. Sam Jezus je pravo vučnikom. „Blažene so oči, štere vidijo, ka vi vidite“ (Luk. X. 23.) Marija je ne samo vidila Boga, nego ona je bila prva, štera je gledala Boga v člove-

čoj podobi i te Bog je bio njeni sinek prebljúbljeni. Si more što premisliti njene velike radosti?

Marija se je 3) veselila ka je smela z Jezušekom trpeti za naše zveličanje. Od Jezusa svedoči sv. Düh: „Spozno se je i sluge podobo nase vzeo“ (Filip II. 7.) Veselila se je ona ž njim vred, ka je sirota, ka je nizka, mala, službenica, za štero se svet ne pobriga. O, kak je veselilo njo, ka v štalici na slami i ne v palači na mehkoj posteli je smela zazibati zveličara sveta.

I kak se ti dūša veseliš? Ka je tista reč, šteroj se radúješ? Jelo? Pilo? Obleka? Ples? Bogastvo? O kak daleč si od Marijinoga veseloga srca! Veselimo se Zveličari, kda ga vidimo v hostiji! Radújmo se, gda čujemo od rešenja dūš! Veselimo se, če smemo kaj trpeti z Jezušom za Zveličanje sveta. Veselimo se, če smo nizki, mali, brez bogastva, brez poštenja pred svetom, a v tem vekšem bogastvi i poštenji pa pred Bogom. Ki se tak zna veseliti, je ne blúzi Marijinoga Srca, nego na sredi v njem je.

Jezus pun trpljenja, pomagaj mi!

Pobožnomi tirolskomi lústvi je jako prilübljena križna pot. Molijo jo nej samo v postnom časi, nego najmenje ednok, navadno v petek, v vsakom tjedni. So pa vesnice, gde plivanoš vsaki večer opravla s svojimi verniki križno pot. Poleg križne poti pa jako radi častijo túdi Jezusa za nas krvavo bičúvanoga. Vnogo takših podob pa kegov se nahaja kre poti, v kapelica pa po hižaj.

Sebaštjan Manzl, ki je bio voditel pa dūša tirolskih junakov, je prišeo v francozko zavzetništvo. Družina njemi je doma prišla v veliko stisko. Žena Ana je že nej mela več 12 krajcarov pa je s temi krajcarami šla k ednoj takšoj Kristušovej podobi. Tam je potožila svojo nevoło pa je v šparavec vrgla vseh 12 krajcarov, ka jih je mela, pa je pravila: „Viš, lübi Jezus, to so moji zad-

nji penezi! Zdaj nam pa pomagaj ti, oh Jezus krvavo bičúvanil!“

Potolažena je šla domo. Od toga časa jo je bože Srce očivesno začnolo pomagati. Nekša skrivna roka njim je prišla na pomoč pa je poslala večkrat obilno almoštva za celo družino. To je trpelo tak dugo, pokeč se je mož nej povrno domo.

Nemam matere!

Štelinga je bila. Dečki z sedne vesi so se že pelali na zbor in kričali na ves glaš. Edna mati, dovica, je ravno skužno preporečala svojimi sinovi, naj se ne zdrúži z lagoonimi in pijanskimi prijatelji, ka bi znao nesrečno obhoditi.

Sirota mati! prav je mela. Brezsrčen sin ne samo da je ne šteo čüti materina opominanja, nego jo je ešče žalio rekoč: „Nemam matere! lahko idem kam ščem“. Potem njoj obrne rame in odide.

Mati je že šumila, da Bog pokaštiga neboglivoga sina, zato je šla k sv. meši, molit za njega. Med celov mešov je čütila, kak da bi kamen mela na srci. Komaj pa stopi s cerkvi, jo stavi soseda in njoj naznani, da par minot prvle so njoj sina vsega ranjenoga odnesli v bolnišnico in da je v svojoj bolezn kričao: Mati moja gde si? Moli za mene!“

Nesrečen sin! Prekesno je spoznao svojo mater, svojo najveško dobrotnico na zemli. Strazti, gizdost in lagoje navade večkrat vmorijo v srci nevernoga deteta vsa čüstva in lübenzen do svojih starišov. Bog pa, ki je med bliskom in grmlenjom dao sigurno zapoved: „Poštüj očo tvojega in mater tvojo,“ ostro kaštiga nezahvalno deco.

Pa itak, koliko skuz, koliko bridkosti vzrokújejo mnoga deca svojim starišom! Oh nesmileno dete, nevredno materni skuz! Je li mogoče, povejte mi, je mogoče, da se deteče sree ne gene do smilenja in pobolšanja, gda se vidi blisketati skuzo na maternom lici za volo njega?

Ti pa draga mati neobvüpa nigdar. Tvoje skuze pred Bogom majo veliko vrednost, posebno, či so zdrúžene z molitvov. Zato moli rada za svojo deco, moli gostokrat, vsaki den.

R. J.

Tisk. E. Balkanji Doljna Lendava.